

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/346/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207084
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207084.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/106/2012-62 zo dňa 26.4.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol v celom rozsahu návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa (v pozícii oprávneného) na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie konal priebežne a bez zbytočných prieťahov. To znamená, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup (existencia prieťahov v exekučnom konaní), ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Okresný súd zdôraznil, že k vydaniu poverenia v dotknutej exekučnej veci došlo v 15-dňovej zákonnej lehote. Uvedené (v plnej miere) vylučuje opodstatnenosť nároku navrhovateľa.

O trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko v zákonom stanovenej lehote tieto nevyčísliť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Osobitne namietal, že vyjadrenie protistrany mu nebolo doručené v súlade s § 114 ods. 2 O.s.p., preto nebolo prípustné v konaní pokračovať prejednávaním veci na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýkal, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Tvrdil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že listiny, dokazovanie ktorými bolo vykonané, majú „pôvod“ v exekučnom spise.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z

konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke práva na nestranný súd.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pritom práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť.

Krajský súd zdôrazňuje, že písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 16.4.2013 (t.j. až po expedovaní predvolania účastníkov na pojednávanie). Okresný súd bezprostredne - ešte dňa 16.4.2013 - nariadil jeho doručenie navrhovateľovi, k čomu došlo 18.4.2013. To znamená, že neobstojí námietka odvolateľa, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením protistrany.

Zásadný dôkaz, na základe ktorého okresný súd dospel k ustáleniu skutkového stavu bol exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie navrhol samotný navrhovateľ. Tento bol pritom aj účastníkom namietaného exekučného konania. Je teda zrejmé, že okresný súd rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhoval samotný navrhovateľ. Neopodstatnenými sú i tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu 5Er/355/2010, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 65 spisu).

V týchto súvislostiach sú potom ďalšie námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (na deň 26.4.2013 o 7.30 hod) prvostupňový súd určil 27.3.2013 a navrhovateľovi bolo predvolanie doručené dňa 5.4.2013. Dňa 25.4.2013 po úradných hodinách - o 17.44 hod (t.j. doslova len niekoľko hodín pred nariadeným pojednávaním) bol konajúcemu súdu doručený mail navrhovateľa obsahujúci „Návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo korešponduje s nižšie vysloveným záverom o neopodstatnenosti tvrdení o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje konajúcemu súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Okresný súd pritom postupoval dôsledne podľa § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a svoj nesúhlas s tvrdeným dôvodom odročenia pojednávania (posúdenie žiadosti o odročenie) bezodkladne dňa 26.4.2013 hod. oznámil navrhovateľovi.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Osobitne k záveru, že v predmetnej exekučnej veci bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané v zákonom stanovenej lehote.

Nenáležitou je aj námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti (ako to uvádza odvolateľ) neexistuje, subjektívny pocit navrhovateľa nie je v tomto smere určujúci. Irelevancia tvrdenia o konaní „vylúčeného sudcu“ vypláva z explicitného vylúčenia podania námietky zaujatosti samotným navrhovateľom; pričom (zároveň) ani zákonná sudkyňa neoznámila skutočnosti, pre ktoré by sa vo veci cítila byť zaujatá. Nadväzne v tomto štádiu konania nie je daný právny dôvod na posudzovanie (ne)zaujatosti konajúceho sudcu nadriadeným súdom.

Odvolateľ poukazuje tiež na rozhodnutia (niektorých) krajských súdov o vylúčení všetkých sudcov konajúceho/okresného súdu. Je potrebné zdôrazniť, že tieto rozhodnutia nie sú v súdnej veci záväzné (§ 135, § 226 O.s.p.) a zároveň väčšia časť nadriadených súdov (zhodne ako konajúci odvolací súd nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu). Takéto konštatovanie vyplýva i z aktuálnej judikačnej činnosti Najvyššieho súdu SR. Samotná skutočnosť, že predmetom konania je údajný nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci. Osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie má, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu (bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 54/2012, 1Nc 16/2012).

Zároveň platí, že procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy a procesné úkony a rozhodovať podľa nich (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 329/2004). Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie totiž nie je záväzok súdu rozhodovať v súlade so skutkovými a právnymi názormi účastníka konania.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.